

ρος Κρήτ. 3) Δερμάτινος σίκλος Ἀπουλ. (Καλημ. Κοριλ. Μαρτιν. Μελπιν.) 4) Τὸ λεπτόφλοιοι καὶ ἀσκοειδὲς τιχτόμενον φὸν ἢ καὶ τὸ ἐν τῇ ἐσφαγμένῃ ὀρνιθι εὗρισκόμενον Ἀμοργ. Ἀνδρ. Ζάκ. Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. Ρόδ. Σῦρ. — Λεξ. Βλαστ. 429: Ἡ κόττα μου σήμερον ἔκαμε ἓνα ἄβγὸ ἀσκό Σῦρ. Τὸ ἄβγὸ εἶναι ἀσκὸς αὐτόθ. Ἡ ὀρνιθα ὀσκόλὸ τὸ γέννησε τ' ἄβγὸ Ρόδ. 5) Ἐντομον τοῦ καρποῦ τῆς ἐλαίας (διὰ τὴν ὁμοιότητα κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς ἀσκὸν) Κρήτ. Κύθηρ. Συνών. κόψι.

Πβ. ἀσκή, ἀσκιδῆ, ἀσκίδι.

ἄσκος ὁ, Αἰγιν. Ζάκ. Κρήτ. Πελοπν. (Ἀργ. Λογγ.) κ.ά. ἄσκα ἢ, Κρήτ.

Μεγεθ. τοῦ οὖς. ἀσκή.

1) Μέγας ἀσκὸς Ζάκ. Κρήτ. κ.ά.: Παροιμ. Ἡ μάτα δὲ χορταίνει κ' ἡ γ-ἄσκα δὲ δὲ παίρνει (ἐπὶ τοῦ παραπονουμένου ὅτι τὸ φαγητὸν εἶναι ὀλίγον, ἐνῶ ἀδυνατεῖ νὰ τὸ φάγῃ ὅλον. μάτα=μάτι) Κρήτ. 2) Θύλακος γυναικὸς ἢ ζῦφου ρηγνύμενος πρὸ τοῦ τοκετοῦ Πελοπν. (Λογγ.): Ἐσπας ὁ ἄσκος. Συνών. φούσκα. 3) Δερμάτινος κάδος πρὸς ἀντλησιν ὕδατος ἐκ τῶν φρεάτων Αἰγιν. Πελοπν. (Ἀργ.): Φρ. Ἐπεσε σὰν ἄσκος Ἐνέτικος Ἀργ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκοδάβλα 1.

ἀσκοσάκι τό, Κρήτ. (Σέλιν.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἀσκή καὶ σακκή.

Ὁ ἀσκὸς μετὰ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸν πρὸς μεγαλυτέραν ἀντοχὴν σάκκου.

ἀσκοτάδιαστα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκοτάδιαστος.

Ἀσκοτείνιαστα, ὁ ἰδ.: Φτάσαμε ἔς τὸ χωρὶν ἀσκοτάδιαστα.

ἀσκοτάδιαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω. (λ. ἀσκοτείνιαστος) Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκοταδιαστὸς <σκοταδιάζω.

Ἀσκοτείνιαστος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Καλοκαιριάτικο δεῖλι ἀσκοτάδιαστο Λεξ. Δημητρ.

ἀσκοτείνιαστα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκοτείνιαστος.

Πρὶν ἢ ἐπέλθῃ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς πολλαχ.: Φτάσαμε ἀσκοτείνιαστα. Συνών. ἀμούχρωτα, ἀσκοτάδιαστα, ἀσκοτίδιαστα, ἀσουρρούπωτα.

ἀσκοτείνιαστος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκοτείνιαστὸς <σκοτείνιάζω.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔχει σκοτεινιάσει, δὲν ἔχει καλυφθῇ ὑπὸ σκότους πολλαχ.: Οὐρανὸς ἀσκοτείνιαστος Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀσκοτάδιαστος, ἀσκοτίδιαστος.

ἀσκοτηράω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀσκή καὶ τοῦ ρ. τηράω, δι' ὁ ἰδ. τηρῶ.

Προσβλέπω τινὰ μετὰ μίσους ἢ φθόνου, ἀντιπαθῶ τινὰ ὑπερβολικῶς.

ἀσκοτίδιαστα ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκοτίδιαστος.

Ἀσκοτείνιαστα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἀσκοτίδιαστα κινήσανε κι ἀκόμα νὰ φτάσουνε Μάν.

ἀσκοτίδιαστος ἐπίθ. Λεξ. Πρω. ἀσκοτίδιαστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκοτιδιαστὸς <σκοτιδιάζω.

Ἀσκοτείνιαστος, ὁ ἰδ.

ἀσκότιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσκότιστους βόρ. ἰδιώμ. Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσκότιστος.

1) Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει πάθει σκότισιν πνευματικὴν. Συνών. ἀζάλιστος. 2) Ὁ μὴ ἔχων μερίμνας βιοτικὰς.

ἀσκοτσαμπούνα ἢ, Λεξ. Βλαστ. 345 ἀσκοτσαμπούνα Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἀσκή καὶ τσαμπούνα. Παρὰ Δουκ. τύπ. ἀσκοτσαμπούνα, παρὰ Σομ. δὲ ἀσκοτσαμπούνα.

Ἀσκοτσάμπουννο, ὁ ἰδ.

ἀσκοτσάμπουννο τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀσκοτσάδουννο Κεφαλλ. ἀσκοτσάδουννο Κεφαλλ. ὀσκοτσάδουννο Κεφαλλ. ὀσκοτσοτσάδουννο Κεφαλλ. ὀσκοτσοτσάδουννο Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀσκή καὶ τσαμπούνη.

Ἀσκαυλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκομαντούρα.

ἀσκοτύρι τό, Ζάκ. Πελοπν. (Μάν. Οἶν. κ.ά.) Σέριφ. Σίκιν. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βλαστ. 279.

Ἐκ τῶν οὖς. ἀσκή καὶ τυρί.

Τυρὸς ἐν ἀσκή διατηρούμενος ἐνθ' ἀν.: Φρ. Βρομάει σὰν ἀσκοτύρι Πελοπν. Συνών. τουλουμοτύρι.

ἀσκότωτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσκότωτος=ὁ μὴ ἐσκοτισμένος.

1) Παθ. ὁ μὴ φονευθεὶς ἐνθ' ἀν.: Λίγοι μείναν ἀσκότωτοι Λεξ. Δημητρ. Δὲν ἄφησε πουλλὶ ἀσκότωτο αὐτόθ. Πουλλὶν ἀσκότωτον Χαλδ. β) Μεταφ. ὁ μὴ καταβεβλημένος ἐκ τῆς ἐργασίας, ἀκμαῖος Θράκ. κ.ά. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἐκδικηθεὶς τοὺς ἐχθροὺς του διὰ τοῦ φόνου τινὸς ἐκ τούτων Πελοπν. (Λακων.): Ἀσμ.

Ἄν ἀποθάνῃ καὶ κάνεις, ἀσκότωτο τὸν λέγουν, ἀσκότωτον, ἀμάτωτον, ἀδίκαιωτο τὸ γλαίουν.

Πβ. ἀδίκαιωτος, ἀμάτωτος 2.

ἀσκούδα ἢ, Νάξ. (Ἄνω Ποταμ. κ.ά) Πάρ. — ΑΓεωργακόπ. Οἱ φαγώσιμ. ἐλιές 22 ἀσκ'δὰ Πάρ. (Λεῦκ.)

Μεταπλασμὸς τοῦ οὖς. ἀσκάδα. Πβ. Εὐσταθ. Ὁδ. 1963, 56 «τὰς...δρυπεπεῖς καὶ γεργιρίμους ἐλάας καὶ ἰσχάδας οἱ παλαιοὶ ἔλεγον».

Ἡ ἐπὶ τοῦ δένδρου ὠριμάζουσα καὶ ὑπόξανθον χρῶμα ἔχουσα ἐλαία ἐνθ' ἀν.: Ἐλαῖες ἀσκοῦδες Νάξ. Συνών. θρούμπα, χαμάδα.

ἀσκουδάκι τό, Κύθν.

Ὑποκορ. τοῦ οὖς. ἀσκούδι.

Μικρὸς ἀσκός. Συνών. ἀσκόπουλλο 1, ἀσκούδι, ἀσκούλλα 1, ἀσκουλλάκι 1, ἀσκούλλι 1, τουλουμάκι.

ἀσκούδι τό, Κύθν.

Ὑποκορ. τοῦ οὖς. ἀσκή.

Ἀσκουδάκι, ὁ ἰδ.

ἀσκουδιάζω Νάξ. (Ἄνω Ποταμ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀσκούδα.

Ὁριμάζων ἐπὶ τοῦ δένδρου λαμβάνω ὑπόξανθον χρῶμα: Οἱ ἐλαῖες ἀσκουδιάσανε.

ἀσκούληκιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσκούληκιστους Μακεδ. κ.ά. ἀσκοιλούκιστος Σύμ.

